

Hồi thứ mười sáu

Đại từ đại bi thiên diệp thủ

Vi Tiểu Bảo nghe Hải lão công nói vậy, cả mừng đáp:

- Công công vui lòng truyền thụ môn võ công thượng thừa cho tiểu tử thì còn gì hay hơn nữa. Công công ơi! Bản lãnh của công công đã đến trình độ siêu quần mà không chịu thu nạp một tên đồ đệ nào để truyền thụ tuyệt kỹ há chẳng là một điều đáng tiếc ư?

Hải lão công nói:

- Ở đời, kẻ thâm hiểm gian trá thì nhiều, còn người thực thà trung hậu lại rất ít. Nếu thu nạp đồ đệ tệ hại, thường khi mưu hại cả sư phụ thì thà rằng chẳng có đồ đệ còn hơn.

Vi Tiểu Bảo động tâm thần tự hỏi:

- Ta làm mù mắt lão, hay là lão đã biết rồi?

Nhưng gã thấy thần sắc Hải lão công vẫn tro tro không có vẻ gì giận dữ, liền nói:

- Đúng thế! Muốn cho công công tin lòng và tỏ dạ trung thành với công công không phải chuyện dễ dàng. Công công ơi! Công công sai tiểu tử đến Ngự thư phòng hành động, tiểu tử dù mất đầu cũng quyết chết mao hiểm để lấy cấp pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh về cho công công, nhưng trong thư phòng của đức Hoàng thượng có đến hàng ngàn, hàng vạn cuốn sách, mà tiểu tử lại ít chữ nghĩa.

Hải lão công ngắt lời:

- ô! Người biết ít chữ nghĩa!

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình la thảm:

- Trời ơi! Chết rồi! Không hiểu Tiểu Quế Tử biết chữ nhiều hay ít? Nếu gã biết nhiều mà ta nói câu này tạt bại lộ hành tung.

Gã vội chữa:

- Tiểu tử đã kiếm lui kiếm tới mà chẳng thấy pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh đầu. Nhưng cái đó không cần. Rồi đây tiểu tử thường ra vào Ngự thư phòng thì pho sách đó tất có ngày lấy được.

Hải lão công nói:

- Người không lãng quên là hay rồi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tiểu tử quên thế nào được? Công công đối đãi với tiểu tử đã đem lòng thương yêu không biết đến đâu mà kể, nếu tiểu tử không nghĩ cách báo đền thì uổng cả một đời.

Hải lão công miệng lẩm bẩm:

- ô!... Nếu không nghĩ cách báo đền thì uổng cả một đời.

Lão nhắc lại câu này bằng một giọng lạnh như băng.

Vì Tiểu Bảo nghe thanh âm lão không khỏi ớn lạnh xương sống.

Gã liếc mắt ngó trộm Hải lão công, thấy lão tuyệt không lộ vẻ gì khác lạ, gã không sao hiểu được tâm trạng lão, bất giác bụng bảo dạ:

- Lão con rùa này thật là đáng sợ. Lão đã biết Tiểu Huyền Tử chính là Hoàng thượng mà không hé răng, hé lợi. Ta phải coi chừng lắm mới được. Lão mà biết ta làm cho lão đui mắt thì lão bóp chết ta lúc nào không chừng.

Hai người đối diện nhau lẳng lặng hồi lâu. Bỗng Vì Tiểu Bảo từ từ cất bước rất khẽ chuyển ra phía bên cửa. Gã hồi hộp chú ý coi để chờ xem hồ thấy Hải lão công lộ vẻ bất thiện là lập tức chạy vọt ra ngoài và quyết ý chuồn khỏi Hoàng cung không bao giờ trở lại nữa.

Bỗng nghe Hải lão công hỏi:

- Từ nay người đừng dùng phép Đại cầm nã thủ tử đấu với Hoàng thượng. Người có học nữa cũng đều là phép phân cân thác cốt khiến cho người ta trật khớp, bong gân thì dùng để đối phó với Hoàng thượng thế nào được?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Công công nói phải lắm!

Hải lão công nói:

- Bữa nay ta dạy người một môn công phu kêu bằng "Đại từ đại bi thiên Phật thủ"

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tên môn này rất kỳ quái! Tiểu tử chỉ nghe nói đến "Đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn, Quan Thế Âm Bồ Tát".

Hải lão công hỏi:

- Người đã được coi đức Thiên Thủ Quan Âm bao giờ chưa?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Thiên Thủ Quan Âm ư? Tiểu tử trông thấy rồi. Trên mình đức Quan Âm Bồ Tát mọc rất nhiều tay. Mỗi bàn tay cầm một thứ chứ không giống nhau. Tay thì cầm bình nước, tay thì cầm cành cây. Lại có tay cầm giỏ, cầm nhạc, trông hay đáo để.

Hải lão công hỏi:

- Người coi thấy tượng Thiên Thủ Quan Âm ở trong chùa Dương Châu phải không?

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Trong chùa Dương Châu nào?...

Gã tưởng chừng Hải lão công biết rõ tông tích mình ở Dương Châu toan chạy vọt ra cửa.

Bỗng nghe Hải lão công lại hỏi:

- Người ở Dương Châu đến Hoàng cung từ ngày lên 6 hay lên 7 nhỉ? Lúc nhỏ tuổi ngó thấy tượng Bồ Tát mà bây giờ còn nhớ được ư?

Vì Tiểu Bảo thở phào một cái nghĩ bụng:

- Té ra Tiểu Quế Tử cũng là người ở Dương Châu. Chuyện trùng ngẫu này kể ra cũng kỳ.

Gã vội đáp:

- Từ ngày 7 tuổi. Tượng đức Quan Âm Bồ Tát, tiểu tử chỉ nhớ được rất nhiều tay, còn ngoài ra quên hết cả.

Hải lão công "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Người phát rét ư? Sao không lấy nhiều thêm áo mà mặc?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử không rét.

Hải lão công hỏi:

- Sao ta nghe giọng nói của người hơi run?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử vừa gặp một cơn gió lạnh phát rét, nhưng bây giờ hết rồi.

Hải lão công nói:

- Bên cửa gió lạnh, vào đi thôi.

Vì Tiểu Bảo "dạ" một tiếng đi vào mấy bước nhưng không dám đến gần bên Hải lão công.

Hải lão công nói:

- Đại từ đại bi thiên diệp thủ là công phu nhà Phật hễ động thủ là kiếm chế đối phương nhưng không giết người.

Thật là một môn võ nhân từ nhất thiên hạ.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Môn công phu này mà không đả thương đối phương thì có động thủ với Hoàng thượng cũng chẳng hề gì. Thật là hay quá.

Hải lão công nói:

- Có điều môn này rất khó học. Cả thầy gồm ngàn chiêu. Nếu trí nhớ của người cường kiện thì mỗi ngày học được mười chiêu và ba tháng là xong hết.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Vậy tiểu tử ráng luyện cho thành công.

Hải lão công nói:

- Người hãy lại gần đây.

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng tiến lại vài bước, nhưng vẫn đứng cách Hải lão công mấy bước. Hải lão công hỏi:

- Người sợ ta ăn thịt hay sao mà không dám đến gần?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Thịt tiểu tử đáng lắm không ăn được.

Hải lão công đột nhiên vung tay trái đánh ra.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, tránh qua mé hữu. Bỗng sau lưng gã bật lên hai tiếng "cách cách". Gã bị Hải lão công đánh trúng phải quỳ ngay xuống đất không nhúc nhích được.

Vì Tiểu Bảo cực kỳ kinh hãi la thầm:

- Hồng hết rồi! Phen này... Chắc chết về tay lão.

Hải lão công nói:

- Đây là chiêu thứ nhất về công phu "Đại từ đại bi thiên diệp thủ" tên gọi "Nam Hải Lễ Phật". Trên lưng người bị đánh trúng hai nơi huyệt đạo là huyệt Thiên Tôn và huyệt Chí Đường. Người nhớ kỹ lấy.

Lão nói rồi vươn tay ra ấn vào hai nơi huyệt đạo ở sau lưng Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo định thần trở lại, từ từ đứng lên nghĩ bụng:

- Té ra lão con rùa dạy võ công mình. Lão làm mình phải một phen bở vía.

Hôm ấy Hải lão công dạy Vi Tiểu Bảo được có ba chiêu rồi nói:

- Ngày đầu tiên bao giờ cũng khó khăn hơn. Từ nay trở đi nếu ngươi cố công rèn luyện thì rồi đây sẽ mau lẹ hơn.

Hôm sau Vi Tiểu Bảo không đi đánh bạc nữa, gã đến ngay căn nhà nhỏ chờ vua Khang Hy tới để tể võ. Gã biết những thứ điểm tâm bày trên bàn là để cho Hoàng thượng dùng, nên không dám ăn vụng nữa.

Gã đợi đến quá nửa giờ không thấy Hoàng thượng tới thì nghĩ thầm:

- Phải rồi! Ngài tể võ với mình chẳng thú gì nên không tới nữa.

Gã liền đi tới Ngự thư phòng thì thấy vua Khang Hy đang đưa chân đá một cái ghế da. Long nhan ra chiều tức giận, miệng không ngớt la:

- Đá chết mi! Đá chết mi!

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Phải chăng Hoàng thượng đang luyện môn Thích thoái công phu?

Gã không dám tiến vào kinh động, thông tay đứng yên một bên.

Vua Khang Hy đá ghế một lúc, ngừng đầu nhìn lên thấy Vi Tiểu Bảo thì mặt rùng rợn hơn hờ nói:

- Ta đang buồn quá, ngươi tới dờn cho vui.

Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Hải lão công mới dạy ta môn võ khác kêu bằng "Đại từ đại bi thiên diệt thủ". Môn này lợi hại hơn Đại cầm nã thủ nhiều. Lão còn bảo ta học hết môn này thì người không địch nổi.

Vua Khang Hy hỏi:

- Công phu gì vậy? Người thử sử ta coi?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi!

Gã liền bắt đầu thi triển chiêu thức "Nam Hải Lễ Phật", "Như ngư phụ trong", "Kim ngọc ngoã lịch", "Hoàn tố tể bạch", "Nhân mệnh hô hấp" cả bảy năm chiêu đánh vào bả vai, ngực bên trái, đùi bên phải và cổ họng năm chỗ huyệt đạo vua Khang Hy. Chiêu nào gã cũng chỉ dùng ngón tay khẽ quệt vào.

Môn "Đại từ đại bị thiên điệp thủ" biến hoá rất tinh vi, quả nhiên khác xa với Đại cầm nã thủ.

Vua Khang Hy không kịp phòng ngừa, chẳng tránh được chiêu nào.

Vì Tiểu Bảo ra tay rất nhẹ, dĩ nhiên không đánh cho nhà vua phải đau đớn. Nếu tỷ đấu thật sự thì chỉ một chiêu cũng đủ làm cho ngài bị thương.

Vua Khang Hy "ồ" một tiếng rồi nói:

- Môn võ này quả nhiên tuyệt diệu! Sang mai ngươi lại tới đây ta mời sư phụ dạy môn võ công thượng thừa để tỷ đấu với ngươi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Gã về đem hết những lời của vua Khang Hy kể lại cho Hải lão công nghe.

Hải lão công nói:

- Không hiểu sư phụ ngài sẽ dạy ngài môn gì? Bữa nay ngươi hãy học thêm mấy chiêu Thiên điệp thủ nữa.

Thế rồi lão dạy Vì Tiểu Bảo sáu chiêu mới là "Kinh lý quan ảnh", "Thủy trung tróc nguyệt", "Phù vân khứ lại", "Thủy bào xuất một", "Mộng lý minh minh", "Giác hậu không không". Sáu chiêu này đều là những chiêu số cao thâm rất mực, biến ảo khôn lường, nhiều hư thức ^^ ít thực chiêu.

Vì Tiểu Bảo chỉ cố gắng nhớ lấy chiêu thức, còn chỗ ảo diệu bên trong thì trong lúc nhất thời gã chưa thể hiểu hết được.

Hôm sau Vì Tiểu Bảo đến Ngự thư phòng thì thấy bốn tên thị vệ đứng gã ở ngoài cửa. Gã còn đang ngần ngừ, thì một tên thị vệ cười hỏi:

- Phải chăng các hạ là Quế công công? Đức Hoàng thượng phán bảo hễ thấy công công đến thì mời vào ngay.

Vì Tiểu Bảo sững sốt hỏi:

- Quế công công nào vậy?

Rồi gã nghĩ ra ngay: Quế công công là lão gia rồi. Tên thị vệ này biết lão gia là người chân tín của Hoàng thượng nên ăn nói lịch sự.

Vì Tiểu Bảo nghĩ vậy rồi gật đầu mỉm cười hỏi:

- May lắm! May lắm! Không hiểu bốn vị quý tính là gì?

Gã ở trong cung một thời gian khá lâu nên cách ăn nói theo kiểu Bắc Kinh đã học được tám, chín phần. Tuy gã nói chưa trúng chữ cả mười nhưng đã thuộc lâu.

Bốn tên thị vệ xưng danh rồi, Vi Tiểu Bảo còn nói mấy câu khách sáo.

Một tên thị vệ cười nói:

- Mời các hạ vào lệ đi. Đức Hoàng thượng đã hỏi tới các hạ mấy lần rồi đó.

Vi Tiểu Bảo tiến vào thư phòng.

Vua Khang Hy đang ngồi ghế nhảy lên cười nói:

- Năm chiêu của ngươi bữa qua, ta đã được sư phụ dạy cách phá giải rồi. Bây giờ chúng ta thử rượt lại coi.

Vi Tiểu Bảo gạt đi:

- Sư phụ ngươi đã bảo phá được là phá được, bắt tất phải thử thách nữa.

Vua Khang Hy không chịu nói:

- Sao lại không thử? Thế nào cũng phải thử coi mới được. Ngươi hãy đến tỷ võ sảnh của chúng ta trước đi, nhưng phải khéo đừng để người ngoài biết. Ta sẽ tới đó sau.

Vi Tiểu Bảo gạt đầu rồi đi thẳng tới căn phòng nhỏ.

Vua Khang Hy vừa học được chiêu thức mới, ngài nóng lòng thử thách nên chỉ trong khoảnh khắc cũng tới nơi ngay.

Hai người bắt đầu động thủ. Quả nhiên vua Khang Hy thi triển thủ pháp tuyệt diệu phá giải được năm chiêu của Vi Tiểu Bảo hôm trước.

Vi Tiểu Bảo thấy những chiêu số của nhà vua rất cao minh thì trong lòng kính phục vô cùng! Gã hỏi:

- Công phu của ngươi đó kêu bằng gì?

Vua Khang Hy đáp:

- Cái đó là Bát quái du long chương. Sư phụ ta còn bảo: Đại từ đại bi thiên diệp thủ của ngươi có tất cả ngàn chiêu. Thật là nhiều quá. Còn Bát quái du long chương của chúng ta chỉ có tám lần tám là sáu tư chiêu, nhưng nó quanh đi quẩn lại, biến hoá khôn lường đủ để đối địch với ngàn thức Thiên diệp thủ của ngươi.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Nhưng trong hai môn này, môn nào lợi hại hơn?

Vua Khang Hy đáp:

- Ta cũng đưa vấn đề này ra hỏi sư phụ thì người nói: Cả hai môn đều là những quyền pháp, chương pháp vào bậc thượng thặng, khó mà so bì được

hơn kém. Ai công lực cao thâm, thi triển chiêu thức xảo diệu là người ấy thắng.

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói:

- Có thể tỷ đấu mới thú. Chứ nếu người thắng mãi, ta thua hoài hay ngược lại thì còn cố học làm chi nữa.

Vua Khang Hy nói:

- Người khỏi lo điều đó.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hôm qua ta học thêm được sáu chiêu mới. Bây giờ lại thử coi.

Chàng liền thi triển sáu chiêu: "Kinh lý quan ảnh", "Thủy trung trúc nguyệt", "Phù vân khứ lai", "Thủy bào xuất mộc", "Mộng lý minh minh", "Giác hậu không không".

Vua Khang Hy không biết cách chế ngự liền bị Vi Tiểu Bảo đánh trúng mười mấy chỗ. Tuy nhà vua còn nhỏ tuổi nhưng chí khí cương nghị. Ngài bị thua mà không nóng nảy, gật đầu khen:

- Sáu chiêu này của người tuyệt diệu! Để ta đi hỏi cách phá giải!

Vi Tiểu Bảo lại về thuật chuyện nhà vua luyện Bát quái du long chương cho Hải lão công nghe.

Hải lão công gật đầu nói:

- Môn Thiên diệp thủ của phái Thiếu Lâm ta chỉ có Bát quái du long chương của phái Võ Đang là chống lại được. Người mà đủ thông minh thì sao không học lấy những chiêu thức của Hoàng thượng? Nhưng đức Hoàng thượng không giảng giải kỹ cho người nghe, người coi rồi cũng khó lòng nhớ được.

Vi Tiểu Bảo xuất thân ở nơi ty tiện, bình sinh gã chỉ trông vào đầu óc thông minh linh mẫn, Hải lão công nói có ý cho gã không đủ thông minh, là chạm đến lòng tự ái của gã. Gã tức mình tự nhủ:

- Lão con rùa này bảo ta không đủ thông minh thì ta nhất định phải nhớ lấy đường chương pháp của nhà vua, nhưng tuyệt không lộ ra có ý muốn học chương pháp đó.

Vua Khang Hy cũng không có ý giấu giếm, Tiểu Bảo hỏi câu gì mà ngài biết là nói cho gã nghe hết.

Võ công của hai người dần dần đi tới chỗ cao thâm. Lúc chiết giải chỉ tỷ thí thủ pháp và chứng nghiệm chiêu thuật, chứ không bẻ đầu, bẻ cổ vật lộn như trước nữa.

Vi Tiểu Bảo không cần phải dè dặt, ứ ký gì nữa.

Mấy tháng sau, Vi Tiểu Bảo học hết ngàn chiêu thức Thiên diệp thủ. Còn vua Khang Hy học môn Bát quái du long chưởng thành tựu mau chóng hơn gã đến một tháng.

Hai người lúc tỷ đấu vận dụng chiêu thức quanh đi quẩn lại đến ngàn thủ pháp. Mỗi ngày hai người cùng nảy ra những biến hoá mới mẻ, nên cuộc tỷ đấu càng thêm hào hứng.

Vua Khang Hy và Vi Tiểu Bảo đều là những nhân vật thông minh bậc nhất, thêm vào sự phụ của hai người cũng là cao nhân đương thời nên cuộc rèn luyện võ công mới quá nửa năm đã tiến bộ khác thường.

Trong mấy tháng nay vua Khang Hy ngoài lúc tỷ võ với Vi Tiểu Bảo lại đưa gã vào thư phòng đọc sách cho có bận.

Bọn thị vệ, thái giám trong Hoàng cung đều biết rõ Tiểu Quế Tử (tức Vi Tiểu Bảo) tuy là một tên tiểu thái giám nhưng được đức Hoàng thượng thương yêu rất mực nên đem lòng kính nể. Khi bọn chúng gặp gã, chẳng ai dám hô thẳng cái tên Tiểu Quế Tử, mà xưng hô gã một điều Quế công công, hai điều Quế công công, ra chiều rất cung kính và tỏ vẻ thân mật.

Vi Tiểu Bảo muốn lấy lòng Hải lão công nên hàng ngày gã ra vào Ngự thư phòng bao giờ cũng nghĩ tới chuyện đánh cắp pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh đem về cho lão, nhưng gã tìm lui tìm tới thủy chung vẫn chẳng thấy pho sách đó đâu.

Mấy tháng nay, Hải lão công ngoài việc dạy võ cho Vi Tiểu Bảo, mỗi ngày lão lại bắt gã nhìn nhận hai chữ "Chương" và "Kinh". Còn ba chữ "Tứ thập nhị" gã đã biết rồi.

Vi Tiểu Bảo lưu ý tìm kiếm trên các giá sách trong Ngự thư phòng không thấy nhưng cũng không dám nhắc nhở với vua Khang Hy.

Một hôm gã luyện võ với nhà vua xong, bỗng thấy Hoàng thượng mặt rùng nghiêm nghị khế bảo gã:

- Này Tiểu Quế Tử! Sáng mai chúng ta phải làm một việc lớn. Vậy ngươi đến Ngự thư phòng sớm hơn mọi ngày chờ ta.

Vi Tiểu Bảo chỉ dạ một tiếng rồi đứng yên. Gã biết ông vua nhỏ tuổi này không ưa nhiều lời. Ngài đã không nói là việc gì, gã cũng không dám hỏi nữa.

Vi Tiểu Bảo cáo từ vua Khang Hy ra về. Sáng sớm hôm sau, gã nhớ lời Hoàng thượng liền đến ngay Ngự thư phòng thì đã thấy nhà vua ở đó rồi.

Vua Khang Hy khế hỏi:

- Ta bảo ngươi làm việc này, liệu ngươi có đủ gan dạ không?

Vì Tiểu Bảo đáp bằng một giọng nghiêm trang:

- Chúa thượng đã truyền dạy, tiểu tử còn sợ gì nữa?

Vua Khang Hy nói:

- Chuyện này không phải tầm thường. nếu làm không ổn thì cả ta lẫn những cũng lo mất mạng.

Vì Tiểu Bảo kinh hãi nói:

- Nhiều lắm tiểu tử uống mạng là cùng. Chúa thượng đã là Hoàng đế thì còn ai dám chạm đến long thể?

Vua Khang Hy nói:

- Ngao Bái là một đứa ngang ngược vô lễ, trong bụng có ý mưu đồ bất chính. Bữa nay chúng ta muốn bắt hắn. Người có dám hành động không?

Vì Tiểu Bảo từ ngày ở trong cung, ngoài việc luyện võ với nhà vua, rất ít khi được tình nghịch nô giỡn. Thời gian mấy tháng trôi mỗi ngày một thêm dài đằng đẳng. Thậm chí không có lúc nào được đánh bạc nữa, gã đang buồn phiền, nghe thấy chuyện bắt Ngao Bái, rất đổi mừng vui, vội đáp:

- Hay quá! Hay quá! Tiểu tử đã nói nếu hai ta hợp lực có thể đấu với hắn, dù hắn là dũng sĩ số một ở Mãn Châu. Võ công chúng ta đều luyện đến trình độ kha khá, quyết không sợ hắn.

Vua Khang Hy lắc đầu nói:

- Ta làm Hoàng đế không thể tự mình ra tay được mà Ngao Bái là một vị đại thần kiêm việc thống lãnh đội thị vệ. Đoàn thị vệ ở trong cung đều là những người tâm phúc rất thân tín của hắn. Hắn mà biết ta định bắt hắn, tất hắn tạo phản ngay tức khắc. Cả Thái hoàng, Thái hậu, Hoàng thái hậu cũng bị tai nạn, nên ta nói việc này nguy hiểm vô cùng!

Vì Tiểu Bảo vỗ ngực đáp:

- Vậy tiểu tử đứng ngoài cửa cung chờ hắn, thừa cơ hắn ra không kịp đề phòng, tiểu tử phóng dao đâm chết tươi hắn. Dù tiểu tử không đâm chết được, hắn cũng chẳng biết đó là ý kiến của chúa thượng.

Vua Khang Hy nói:

- Võ công thằng cha này ghê gớm mà người lại còn nhỏ tuổi, khó lòng đâm nổi hắn. Hướng chỉ ngoài cửa cung rất nhiều thị vệ tuần tiểu, người khó mà đến gần hắn được. Dù cho vạn nhất người có đâm chết được Ngao Bái thì e rằng chính người cũng bị bọn thị vệ hạ sát. Vậy ta phải lo kế hoạch khác mới được.

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi đứng chờ lệnh của nhà vua.

Vua Khang Hy lại nói:

- Lát nữa ta kêu hấn vào tâu việc. Bây giờ hãy truyền cho bọn tiểu thái giám đứng chờ trước ở đây. Người thấy ta liệng chung trà làm hiệu là nhảy xổ vào kiểm chế huyết đạo hấn. Đồng thời mười mấy tên tiểu thái giám cũng xông vào níu tay kéo chân khiến hấn không thi triển võ công được. Nếu lũ người không thành công ta sẽ trợ lực.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Kế ấy tuyệt diệu! Chúa thượng có dao găm không? Vụ này phải hạ thủ cho bằng được. Nếu bất không nổi thì tiểu tử dùng dao đâm chết hấn mới xong.

Vua Khang Hy gật đầu móc trong ống ủng ra hai lưỡi dao truy thủ, nhà vua giao cho Vì Tiểu Bảo một lưỡi, còn một lưỡi lại xổ vào trong ống ủng.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Xin chúa thượng yên tâm!

Vua Khang Hy nói:

- Người đi tìm mười hai tên tiểu thái giám đến đây.

Vì Tiểu Bảo vâng lời đi ngay.

Bọn tiểu thái giám đã luyện đồ vật ở phòng Bố khổ mấy tháng, tuy võ công chúng chưa có gì, nhưng bản lãnh níu tay kéo chân đều đã thành thuộc.

Vua Khang Hy ngó ra tên tiểu thái giám nói:

- Các người luyện võ đã mấy tháng, trẫm không hiểu có tiến bộ gì không. Lát nữa có một vị đại quan vào đây. Y là một tay hảo thủ về nghề đồ vật ở trong triều. Trẫm để y thử công phu của các người. Khi nào các người thấy ta liệng chung trà xuống đất thì lập tức xông lại thừa cơ viên quan đó không kịp đề phòng mà xúm vào vật y. Mười hai tên đánh một người thì phải vật y ngã xuống và kiểm chế không để y nhúc nhích được thì ta sẽ trọng thưởng.

Nhà vua nói rồi rút ngăn kéo bàn sách ra 12 thoi bạc, mỗi thoi nặng 50 lượng. Đoạn nhà vua nói tiếp:

- Hễ thắng y thì mỗi tên được thưởng một thoi. Còn bại thì trẫm chặt hết 12 cái đầu, để làm gì những hạng vô dụng?

Hai câu sau nhà vua nói bằng một giọng rất nghiêm khắc.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>